

תת"ע 8417/05/12 - מדינת ישראל, לשכת תביעות תעבורה ירושלים נגד עוודאללה אחמד

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 8417-05-12 מדינת ישראל נ' אחמד
בפני כב' השופט נאיל מהנא

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל לשכת תביעות תעבורה ירושלים ב"כ עו"ד חגית גנץ נגד עוודאללה אחמד ע"י בא כוחו עו"ד מאהר חנא
הנאשם	

הכרעת דין

החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום: נהיגה ברכב כשרישיון הנהיגה אינו מתאים לסוג הרכב, בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בקטנוע, בכפר עין נקובא, כאשר רישיון הנהיגה שברשותו אינו מתאים לסוג הרכב.

2. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כי הוא לא נהג בקטנוע. הדיון נקבע להוכחות בפניי במהלכו העיד מטעם המאשימה, רס"ל בני בראשי, אשר ערך את ההזמנה לדיון לנאשם (להלן: "השוטר"); ומטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו וכן חברו מר ג'דאללה מועתז.

3. השוטר העיד בפניי כי הוא ערך את ההזמנה לדיון לנאשם וכי מעבר לרשום בהזמנה לדיון הוא אינו זוכר את האירוע. על פי הנסיבות שתוארו בהזמנה לדיון ציין השוטר כי הוא הבחין בנאשם נוהג בקטנוע מכיוון מרכז הכפר לכיוון היציאה מעין נקובא, הוא סימן לו לעצור בצד הדרך, תוך שהוא שומר על קשר עין רצוף עמו. לטענת השוטר, הנאשם נהג על הקטנוע ביחד עם נוסע נוסף מאחוריו כששניהם היו ללא קסדה. בבירור שערך עימו מסר לו הנאשם כי אין ברשותו תעודה מזהה וכי אין לו רישיון נהיגה לקטנוע. על פי המתואר בדוח, הנאשם ביקש מהשוטר שיוותר לו מאחר ונסע בתוך הכפר מטרים ספורים בלבד. השוטר תיאר כי לאחר דין ודברים החלה התקהלות במקום ובשל כך הוא נאלץ לקחת את הנאשם ביחד עם ליווי שהגיע למקום, לתחנת משטרת "הראל" על מנת לזהות את הנאשם ולרשום לו את ההזמנה לדיון. בבירור שנערך בתחנה, ולאחר שהוצגה תעודת הזהות של הנאשם, נמצא על פי בדיקת מסוף

שלנאשם רישיון נהיגה לרכב פרטי בלבד אולם אין ברשותו רישיון נהיגה לקטנוע.

4. הנאשם הכחיש בתגובתו בעת רישום הדוח כי הוא הנהג בקטנוע. אותה גרסה מסר הנאשם גם בעדותו לפניי. לטענתו, הוא היה בדרכו רגלית לאירוע חניה בתוך הכפר ביחד עם חברים שלו וכאשר ראה התקהלות של אנשים סביב הקטנוע והרכב המשטרה, פנה אליו השוטף וטען בפניו כי הוא זה שנצפה על ידו נוהג בקטנוע. לתמיכה בגרסתו הביא הנאשם לעדות את חברו מר ג'דאללה מועתז אשר מסר אותם דברים.

5. אציין כי גרסתו של הנאשם תמוהה בעיניי. לא ברור לי מדוע השוטף אשר ציין בדוח וגם בעדותו בפניי כי הוא ראה את הנאשם נוהג בקטנוע וכי שמר על קשר עין רצוף עמו עד לעצירתו, יטפול בנאשם אשמת שווא ויטען דווקא בפני הנאשם שהוא זה שנהג בקטנוע.

6. אכן, נתגלו בתיק זה מחדלי חקירה חמורים שהיה בהם כדי לחסוך טרחה מיותרת של הצדדים וגם להביא לבירור האשמה כנגד הנאשם בצורה פשוטה יותר. חלק ממחדלים אלה היא שאלת זהותו של בעל הקטנוע. היה על המשטרה בעת שעוכב הנאשם לחקירה וכאשר בידה היו פרטי הקטנוע, לברר את זהותו של בעל הקטנוע ולהזמין לחקירה. חקירתו של בעל הקטנוע יכולה היתה לשפוך אור כיצד הגיע הקטנוע לידי הנאשם ולחזק את הראיות כנגד הנאשם. בנוסף, ככל שהיה נוסע מאחורי הנאשם בקטנוע, מן הראוי היה כי אותו אדם יחקר וימסור גרסה ביחס לעבירה.

7. יחד עם זאת, לא מצאתי במחדלי חקירה אלה דבר הפוגם, כהוא זה, בעובדה שהנאשם נצפה על ידי השוטף נוהג בקטנוע וכי לאור קשר העין הרצוף שהיה עמו עד לעצירתו, אין ספק שלא נפלה טעות בזיהוי. השוטף מסר בעדותו כי לא היה טעות בזיהוי ואני מקבל את גרסתו כמהימנה.

8. בעדותו של החבר לא מצאתי דבר שיכול לסייע לנאשם כפי שלא מצאתי בגרסתו של הנאשם סיבה הגיונית לכך שהשוטף יעכבו לחקירה ויחס לו את החשד לנהיגה בקטנוע ללא סיבה. הנאשם מסר בעדותו כי הוא לומד נהיגה על קטנוע, אולם החבר אשר העיד כי הוא מכיר את הנאשם למעלה מחמש שנים, לא ידע להגיד האם הנאשם לומד נהיגה על קטנוע או לא. כתשובה מתחמקת לשאלה לימוד הנהיגה על קטנוע, ענה החבר "אני כל הזמן בעבודה אני לא יודע".

9. גרסתו של השוטף מקובלת עליי ואני נותן בה אמון. מדובר בשוטף ותיק, מנוסה ומיומן. לא הוצג לפניי כל נימוק שיש בו לבסס הנחה כי השוטף טעה או לא דיבר אמת. בהעדר טענות של ממש כנגד הגינותו של השוטף, מהימנותו אינה מוטלת בספק ובית המשפט יכול לבסס עליה קביעות עובדתיות איתנות (ע"פ (י-ם) 2416/08 **גלבוט נגד מדינת ישראל**).

ב"כ הנאשם ניסה להצביע על כך שהשוטף לא זכר את פרטי האירוע וכי יש בכך כדי זאת לזקוף לזכותו של הנאשם. אינני שותף לטענה זו, הרי העד הינו שוטף סניור במשטרת ישראל ומתקוף תפקידו נתקל במקרים דומים למקרה שבפני בתדירות גבוהה. על כן, טבעי הדבר, כי מפאת הזמן אשר חלף והאירועים הרבים בהם השתתף, כי לא יזכור את האירוע לפרטי פרטים.

בהתאם לכלל "הקפאת הזכירה שבעבר" אני מקבל את דברי השוטף שנרשמו בדוח מאחר ולטעמי התקיימו התנאים לקבלתם לעשות כן בהעדר אפשרות אובייקטיבית לזכור את האירוע.

(י' קדמי, **על הראיות**, חלק שני, מהדורה משולבת ומעודכנת, תשס"ד-2003, 684).

10. בנסיבות אלה מצאתי כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם מעבר לכל ספק סביר. לאחר שהזהרתי את עצמי כי מדובר בעדות יחידה מטעם המאשימה, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ד, 29 ינואר 2014, בנוכחות הצדדים.